

Тритѣ ябълки.

(Приказка).

Прѣдѣ малката колибка на вжглищаря, срѣдѣ една гжста борова гора, седѣше едно чудно красиво момиче и предѣше. То бѣше бѣло и нѣжно като черешово цвѣтче; коситѣ му лѣщѣха като златна коприна, но неговитѣ голѣми сини очи стоеха неподвижни, пълни съ сълзи, защото момичето бѣше слѣпо. Затова то горко плачеше.

Край колибката минаваше горска пѣтека. По едно врѣме се зададе пѣтникѣ, младѣ момѣкъ, и пѣеше една весела пѣсень.

Хубавото момиче на вжглищаря понаведе златната си главица, поуслуша се и почна да се смѣе прѣзъ сълзи.

Зачудено се запрѣ пѣтникѣтъ прѣдѣ него. „Защо плачешъ?“ — попита той.

„Какѣ да не плача? Азѣ съмъ слѣпа!“ — каза бѣдното дѣте.

„Ти си слѣпа? Струва ми се, че не съмъ виждалѣ по-хубави небесносини очи отѣ твоитѣ! Но истина ли е, че ти не виждашъ съ тѣхѣ нищо, съвсѣмъ нищо отѣ околния красивѣ свѣтъ?“

„Нищо, съвсѣмъ нищо не мога да видя. Тѣмна